

тата до другата заранъ, отивахме изъ лозята, дето имаше нѣколко вида чудесно десертно грозде. Нали ви казахъ, това бѣше една великолепна разходка! Нашитѣ дами пѣкъ, като имъ омръзна да „гледатъ сждъ“, изумени отъ плодородието на тия градини, решиха да си сварятъ мармеладъ. И следъ първия день, до края на дѣлата не се вестиха. Ходили изъ селото, питали и намѣрили тави, делви, всичко, каквото бѣ нужно. Какъ нѣма да намѣрятъ, моля ви се! Цѣлото село бѣше зашеметено отъ страхъ, притихнало, онѣмѣло. Първитѣ две дѣла минаха въ единъ день — тѣ бѣха леки. Повечето обвиняеми бѣха оправдани. Дойде третия процесъ, най-значителния.

Подсждимитѣ, възрастни четирийсетъ четирийсетъ и петъ годишни жени, признаваха всичко. „Тѣй бѣше... Вѣрно... Събрахме се, грабнахме коя каквото може — брадви, лопати, мотики — и хукнахме къмъ мандрата... Тѣй... признаваме...“ Свидетелитѣ сждо установяваха горе-долу фактитѣ. Само че, признавайки, подсждимитѣ даваха нѣкои подробности, като обяснения за извърше-